

**Galerie nositelů
Zlatého odznaku
J. K. Tyla
2023**

Jana FABIÁNOVÁ

LS Pimprlata
při T. J. Sokol Valašské Meziříčí
* 1943

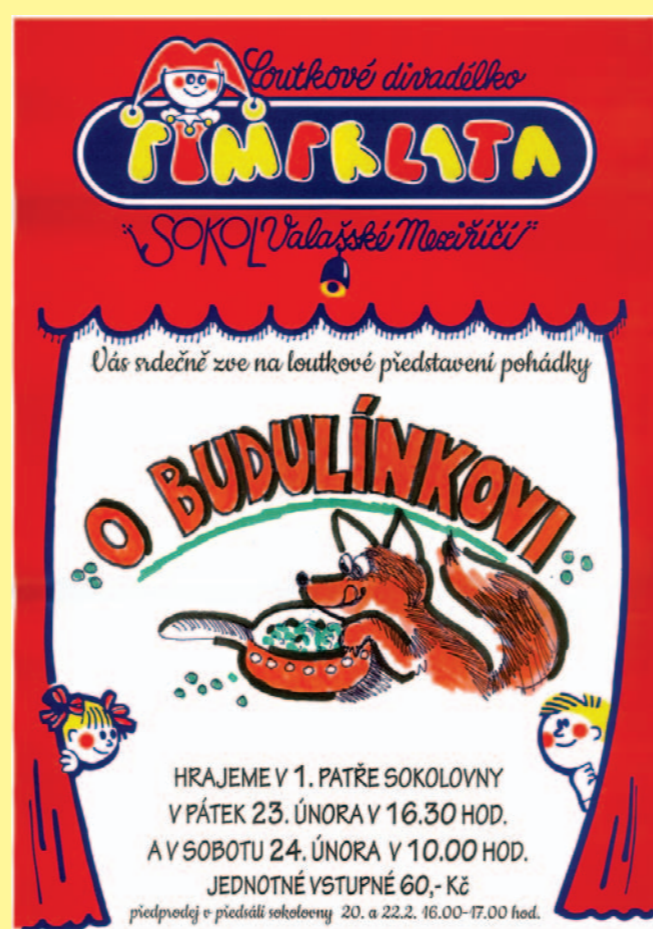
Nominace: Česká obec sokolská

LS Pimprlata, Jana Fabiánová vpravo

Jana Fabiánová (vlevo) s loutkářským dorostem

jeden z plakátů

soubor v šatně

Jana Fabiánová (vpravo) s Marií Veřmiřovskou, další nositelkou Zlatého odznaku J. K. Tyla

Jana Fabiánová je obnovitelkou a zakladatelkou sokolského loutkového divadla „Pimprlata“ při T. J. Sokol ve Valašském Meziříčí. Tato loutkoherečka a režisérka se narodila 4. července 1943.

Po absolvování Střední umělecko-průmyslové školy v Brně pracovala v oboru propagace, původně jako výtvarnice a posléze jako vedoucí propagačního oddělení. Souběžně se věnovala i cvičení tělesné zdatnosti, a to již dlouho před obnovením T. J. Sokol. Po obnově T. J. Sokol absolvovala cíleně několik loutkařských školiček – v Hostivaři, v Brně-Jundrově, Dobrušce a semináře pořádané při různých loutkařských přehlídkách. S těmito znalostmi se v roce 1996 zasloužila ve Valašském Meziříčí o založení loutkařského souboru.

Prvotním zájmem Jany Fabiánové byla tvorba loutek – zpočátku maňášků, posléze i javajek, ovšem v daných zakladatelských podmínkách se musela nejprve naučit a získat další potřebné dovednosti od voděních loutek po režii. Již před Vánoci 1996 vedla přípravu prvního představení *O pejskovi a kočičce*. Soubor začínal hrát s přenosným loutkovým divadlem. Jana Fabiánová pak díky grantům a finanční pomoci Městského úřadu ve Valašském Meziříčí prosadila, pomohla vybudovat a v březnu 2002 otevřela stálou loutkovou scénu.

Od té doby vede celý soubor v postavení principálky. Soubor pravidelně hraje pro dětské publikum od října do března každý poslední pátek a sobotu v měsíci. Vedle představení v sokolovně vystupuje také příležitostně pro různé organizace, ale také v Přerově na národní přehlídce sokolských loutkových divadel. Při představeních mimo domovskou scénu se ovšem nadále užívá i přenosné divadlo, nejčastěji při akcích města (v muzeu, parku, na zámku).

Jana Fabiánová vzhledem ke své původní profesi i jako principálka klade důraz zejména na vysokou výtvarnou úroveň kulis, loutek, rekvizit a plakátů. V souboru nyní vede 16 dospělých ve věku od 26 do 78 roků, z toho 5 mužů a pouze 6 členů v důchodovém věku.

Na repertoáru udržuje většinou klasické pohádky, a to se třemi druhy loutek – maňásky, javajkami a marionetami.

V postavení starostky T. J. Sokol Valašské Meziříčí Jana Fabiánová iniciovala rovněž obnovu velkého sálu, vznik sokolského ochotnického divadla „Divadlo nad Bečvou“ a plnou rekonstrukci loutkového divadla včetně nového ozvučení a osvětlení i zařízení pro diváky.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VYCHOVATELSKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Janě Fabiánové

za zásluhy
o sokolské loutkové divadlo

7. Prosa 1. 5. 2023

...

Miloš KRÁSA

Loutkové divadlo Jiskra Praha

* 1944

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

cca 1968 - Petr Vinkler a Miloš Krása

60. léta v divadle Jiskra - Miloš Krása, Jindřich Slunečko, Jaroslav Jirsa

1965 - soubor, M. Krása vpravo dole

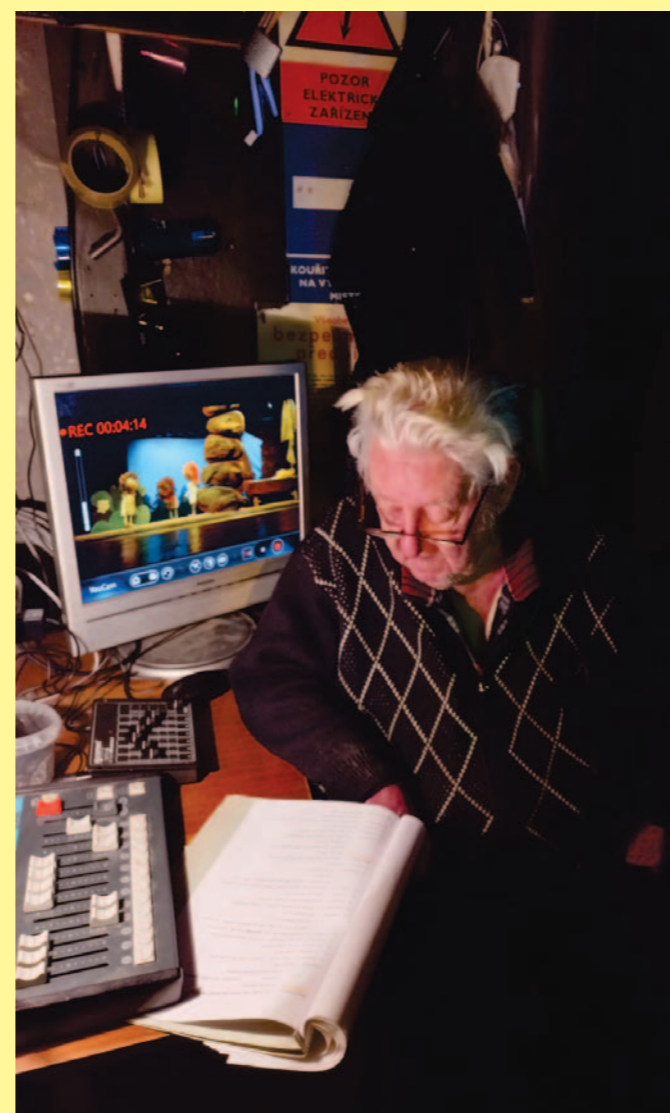
2010 - Čertův Švagr - zkouška, M. Krása a Z. Švejnoha

Miloš a Jiří Krásovi u osvětlovacího pultu

2015 - brigáda v divadle Jiskra, M. Krása a P. Vinkler

2022 - Smolíček Pacholík - M. Krása při práci osvětlovače

Slavnostní udělení Zlatého odznaku J. K. Tyla Miloši Krásovi v průběhu oslav 110 let divadla Jiskra

Miloš Krása je členem Loutkového divadla Jiskra od roku 1961. O začátku se zapojil hlavně do technického zázemí, které je pro každé divadlo naprostou nezbytností. V loutkovém divadle prošel většinu technických pozic: přípravu a stavbu kulís pro jednotlivá představení,

přípravu i realizaci potřebných divadelních efektů, podílel se také na výrobě kulís.

Postupně se ale etabloval na místě scénického osvětlovače, technické pozici, která je pro každé divadlo velmi klíčová. Scénické osvětlení a práce se světlem se zpravidla prolíná celým představením a doplňuje všechny ostatní způsoby, jak oslovit diváky.

Nesmírně složité pro osvětlovače v Jiskře je i to, že nemůže sledovat představení ze stejného pohledu jako diváci.

V poslední době v souboru získal ještě jednu nezastupitelnou úlohu. Loutky z Jiskry jsou samozřejmě stejně staré jako většina představení. Některé z nich mají za sebou již více než stovku repríz, což se na nich přirozeně projevuje. Obzvláště jednotlivé klouby z ručiček a nožiček nebo uchycení hlaviček loutek jsou během každého představení nesmírně namáhané a jejich zpravidla kožené spojení značně trpí. Miloš Krása, se svou značnou mechanickou zručností, věnuje spoustu času právě opravám loutek tak, aby byly na jednotlivá představení připravené. Je schopen provést i rychlé nouzové opravy, pokud se loutce stane něco během probíhajícího představení, a rovněž finální opravu před nebo po odehrané pohádce. Jeho rukama tak prošlo velké množství loutek pražské Jiskry. Stejně tak se s neutuchajícím zápalom stará o loutky a dekorace, které jsou vybaveny světelnými efekty, aby byly připravené k použití. Broučci nebo Svatojánek, kteří chodí po scéně se svítilicí lucerničkou, dračí hlava, které svítí oči a je schopna plivat oheň, svítilicí modrá perla z *Ostrova splněných přání*, Bystrozraký, kterému pro podporu svítí oči, nebo světla v perníkové chaloupce, to je jen malý výčet efektů, které dotváří loutková představení a je potřeba je řádně připravit a zprovoznit.

Za své loutkoherecké zapojení byl mnohokrát oceněn. Je držitelem Zlatého odznaku profesora Josefa Skupy, Zlatého odznaku SČDO a Čestného uznání Matěje Kopeckého. V roce 2023 oslavil 62 let nepřetržitého působení v Loutkovém divadle Jiskra.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Miloši Krásovi

*za dlouholetou všestrannou uměleckou činnost
v oblasti loutkoherecké*

V Praze 1. 5. 2023

***

Marie ŠVADLENOVÁ

LD Srdíčko Vysoké Mýto

* 1948

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

2009 - Těžká Barbora (4x)

Marie Švadlenová před velkoplošnou fotografií souboru

2011 - Komedianti jedou

Slavnostní udílení Zlatého odznaku J. K. Tyla - spolu s Alešem Popem, předsedou SAL

před představením

Narodila se 24. 5. 1948 ve Strážném.
 Studovala Střední ekonomickou školu. Pracovala jako ekonomka na Střední škole stavební ve Vysokém Mýtě.
 V roce 1968 se provdala, má dvě děti.
 Od roku 1969 začala hrát ochotnické divadlo při Mladé, později Malé scéně.
 Soubor absolvoval tehdejší přehrávky a hrál na poloprofesionální úrovni.
 V roce 1999 byla Marie Švadlenová u zrodu znovuoobnovení loutkového divadla ve Vysokém Mýtě.
 V tomto městě byla dlouhá tradice loutkového divadla, ovšem v době normalizace se rozpadla a loutky byly rozkradeny.
 Proto museli začínat od nuly. Zasluhou pana Culky byla vybudována scéna loutkového divadla a zadala se výroba loutek u pana Maška ve Znojmě.
 Principálem se stal Jan Havel a organizační záležitosti měla na starosti Marie Švadlenová.
 V roce 2009 byla zvolena principálkou souboru Marie Švadlenová, která tuto funkci vykonává dodnes, a nutno podotknout, že výborně.
 V roce 2016 byl soubor postaven před velikou výzvou, loutkové divadlo bylo z bezpečnostních důvodů zavřeno. Marie, jak je jí vlastní, se nevzdala, ihned začala shánět náhradní prostory pro hraní, aby se soubor nerozpadl a i nadále se mohlo ve Vysokém Mýtě hrát pro malé diváky hrát tolik oblíbené loutkové divadlo. Organizovala schůzky s vedením města a později se staveními firmami. Vše zdárně dopadlo a v roce 2017 LD Srdíčko mohlo opět zahájit svoji činnost na nové scéně.
 K výročí 20 let založení LD uspořádala Marie malou přehlídku loutkových divadel a ve Vysokém Mýtě hostovaly soubory z Olomouce, Přerova a Hlinska.
 Marie vedle vedení souboru také vodí, mluví, režiruje.
 Loutkové divadlo se pro ní stalo součástí života a jak sama často uvádí - krásného.
 Bez Marie Švadlenové, jak dosvědčují členové souboru, by loutkové divadlo Srdíčko už možná vlastně ani dávno neexistovalo a hlavně by nikdy nebylo takové, jaké je.
 Za dlouhou obětavou činností v oblasti divadla, do které vždy dávala a dává celé své srdce, si Marie Švadlenová zaslouží velké díky.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
 DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
 SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
 SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
 OREL ČESKÁ REPUBLIKA
 VOLNÉ SDRUŽENÍ VYCHOVATELŮ ČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ
ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Marie Švadlenové
 za dlouholetou obětavou službu divadlu,
 zejména loutkovému

V Praze 1. 5. 2023

...

Petr VINKLER

Loutkové divadlo Jiskra Praha

* 1944

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

cca 1968 - Petr Vinkler a Miloš Krása v kabině

2009 - v divadle Říše loutek Praha

2009 - v Říši loutek

2010 - na domovské scéně v Jiskře

2017 - vystoupení souboru v Parlamentu ČR

2016 - se souborem na národní přehlídce Čechova Olomouc

2023 - slavnostní přebírání Zlatého odznaku J. K. Tyla z rukou Aleše Popa, předsedy SAL, při oslavách 110 let divadla Jiskra

Petr Vinkler je členem Loutkového divadla Jiskra od roku 1967. Od začátku se zapojil především do technického zázemí divadla, které je pro každé divadlo naprostou nezbytností. Jeho doménou v pražské Jiskře se stal zvukařský pult. Pozice, která je velmi klíčová. Všechna představení Jiskry mají dlouhodobě výraznou hudební složku. Obsahují mnoho písniček a hudebních doprovodů. Správný a hladký chod představení vyžaduje, aby jednotlivá hudební čísla byla pouštěna přesně na daných místech. Další zásadní vlastností, ve které vyniká, je zvládnutí rozdělené interpretace. Soubor Loutkového divadla Jiskra se potýká s omezeným prostorem v loutkářské recitaci. Většina představení má více jednotlivých rolí než dostupných mikrofonů. Proto je nutné, aby se loutkáři u mikrofonů střídali, a to i v rámci jednoho jednání v představení. A nelehkým úkolem zvukaře je aby toto střídání divák nevnímal a nepoznal.

Za dobu svého působení v Jiskře se Petr Vinkler popasoval se značným technologickým vývojem. V době jeho nástupu do souboru byly zvukové stopy na kotoučových magnetofonech. Postupně došlo k technologickému přestupu na CD přehrávač. S tímto technologickým pokrokem však pro divadlo nastal zásadní problém. Bylo nezbytně nutné převést všechny nahrávky do digitálního záznamu. Jejich nové natočení nebylo možné. Petr Vinkler se velmi aktivně zapojil do projektu digitalizace a vyčištění jednotlivých nahrávek. Společně s profesionálním zvukařem Petrem Kabrhelem ze Studia Febio strávili mnoho času ve zvukovém studiu, kde opakovaně procházeli jednotlivé zvukové stopy z představení a pomocí různých filtrů se snažili odstranit všechny šумы a praskání, která se na magnetickém záznamu za dlouhá léta nashromáždila. Díky tomuto osobnímu nasazení Petra Vinklera může Loutkové divadlo Jiskra navázat na své nejlepší tradice.

Do historie Loutkového divadla Jiskra se zapsal i tím, že v představení *Čertova švagra*, které se v Jiskře hraje od roku 1994, nazpíval písničky hlavního hrdiny Petra.

Za své loutkoherecké zapojení byl mnohokrát oceněn. Je držitelem Zlatého odznaku profesora Josefa Skupy, Zlatého odznaku SČDO, Čestného uznání Matěje Kopeckého a medaile Městské části Prahy 8.

V roce 2023 oslavil 56 let nepřetržitého působení v Loutkovém divadle Jiskra.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VYCHOVATELŮ ČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Petru Vinklerovi

*za dlouholetou všestrannou uměleckou činnost
v oblasti loutkoherecké*

V Praze 1. 5. 2023

...

Václav BENDA

ŠAMU Štítina

* 1954

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1975 - Noci na Zvíkově, zleva Václav Benda a Josef Holeš

2014 - Klavíristka podvodnice

2016 - Past na myši, přehlídka Štívadlo

2015 - Lháři

2012 - Rodina je základ státu

2018 - 1+1=3

2016 - Upokojenkyně

2023 - Proč muži neposlouchají a ženy neumějí číst v mapách

2021 - Já jsem Herbert

2023 - Tajemný příběh alchymisty

Ing. Václav Benda je systémový inženýr. Studoval na Mendelově gymnáziu v Opavě, Vysokou školu báňskou v Ostravě, pracoval jako programátor, vedoucí provozu výpočetního střediska, obchodní ředitel, finanční ředitel a jednatel společnosti. Je ženatý, otec tří dětí. Ochotnické divadlo v obci Štítina (1 200 obyvatel) má více než stoletou tradici. V r. 2000 tu vznikl nový amatérský soubor ŠAMU (Štítinská akademie múzických umění), Václav Benda patří mezi jeho zakladatele. Od 2002 se soubor podílí na organizaci postupové přehlídky venkovských divadelních souborů Štívadlo. Václav Benda hrál ve štítinském ochotnickém divadle již v 60. a 70. letech minulého století. Následně došlo k přerušení činnosti divadelního souboru až do roku 1989, kdy Václav Benda zorganizoval a narežíroval pohádku *Z pekla štěstí*.

Principál ŠAMU: Po dalším přerušení divadelní činnosti nastartoval Václav Benda roku 2001 ochotnickou činnost ve Štítině. Od tohoto roku je nepřetržitě principálem divadelního souboru ŠAMU Štítina. Působí jako režisér, herec, technik (světla a zvuk) a organizátor.

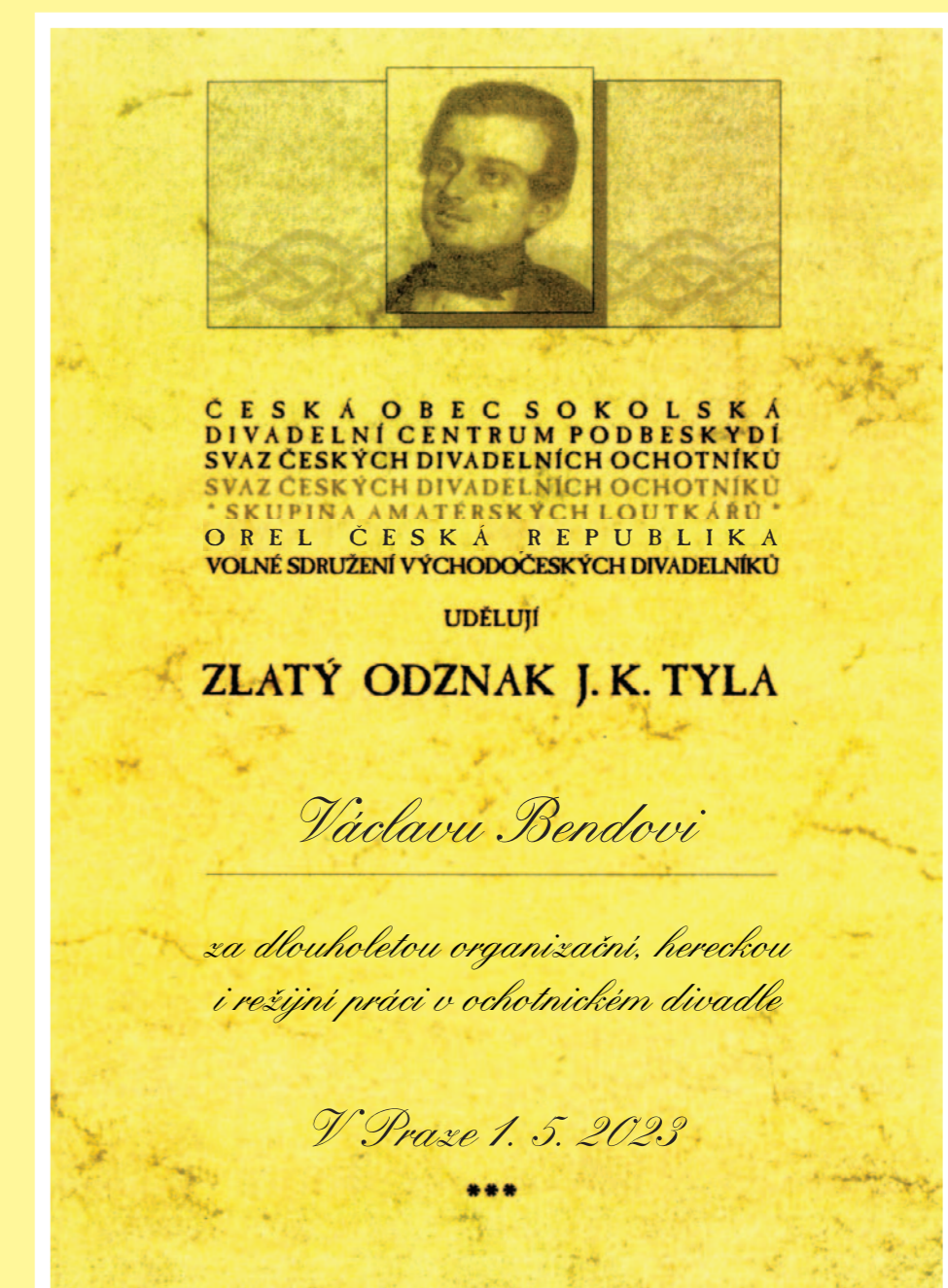
Režisér: Václav Benda režisoval více než patnáct inscenací, s nimiž se zúčastnil mnoha přehlídek. Několik inscenací bylo nominováno či doporučeno na Národní přehlídce Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou, z nichž dvě byly nominovány na Jiráskův Hronov. Jeho režie byla několikrát na národní přehlídce oceněna. Režisoval i dvě dětská představení.

Herec: Václav Benda ztvárnil více než desítku divadelních rolí pod režii jiných režisérů, za herectví byl několikrát oceněn, také na národní přehlídce, a s jednou inscenací se jako herec zúčastnil Jiráskova Hronova.

- Působení Václava Benda v ŠAMU Štítina:** 2001 – Georgi Danailov: *Neseriózní komedie*, režie V. Benda
2002 – Antonín Procházka: *S tvou dcerou ne*, režie V. Benda, účast na KP Štívadlo, KDP Vysoké nad Jizerou; ceny za režii; 2003 účast na Štramberské divadelní přehlídce - Cena diváků, 36 repríz.
2004 – Michail Sebastian: *Bezejmenná hvězda*, režie V. Benda, účast na KP Štívadlo
2005 – Francis Veber: *Blbec k večeři*, asistent režie V. Benda, účast na KP Štívadlo, NP KDP.
2007 – *Prořhaná Ketty*, režie V. Benda, účast na KP Štívadlo, Těškovické divadelní jaro 2007.
2009 – Jaromír Břehový: *Otylka*, režie V. Benda, účast na KP Štívadlo a na Štramberském divadelním podzimu.
2009 – František Kožík: *Noci na Zvíkově*, režie V. Benda, účast na KP Štívadlo.
2010 – Eric Assous: *Příbuzné si nevybíráme*, režie Václav Benda. Účast na KP Štívadlo, Štítina - nominace na NP KDP. Účast na NP Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou.
2011 – Eric Assous: *Údržbář*, režie V. Benda. Účast na KP Štívadlo.
2012 – Robin Hawdon: *Dokonalá svatba*, režie V. Benda. Účast na KP Štívadlo, nominace na KDP, na národní přehlídce KDP 2012 cena za režii a za nejlepší inscenaci, doporučení k účasti na Jiráskově Hronově 2013.

Organizátor krajské postupové přehlídky Štívadlo: Václav Benda v roce 2002 založil tradici krajské postupové přehlídky Štívadlo s postupem na Krakonošův divadelní podzim (v několika ročních také s postupem na přehlídku jednoaktových her v Holicích).

Svaz českých divadelních ochotníků - Moravskoslezská oblast: V roce 2016 stál jako klíčový člověk u založení Moravskoslezské oblasti SČDO (spolu s Dušanem Zakopalem a Ladislavem Vrchovským). Od tohoto roku je členem předsednictva a pokladníkem SČDO MSO.

František KUNST

Zmatkaři Dobronín

* 1963

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1994 - Cizinec, Rudi Strahl: Jako pralidě, režie M. Večerka

1998 - Kapitán Popleton, J. Hubač: Generálka, režie M. Večerka

2003 - Otec Mlynář, P. Žák: Babička, aneb..., režie P. Žák

2015 - Mike, S. Stephenson: Vzpomínky na vodě, režie L. Valeš

2007 - Frank, I. Ambjörnson: Chvála bláznovství, režie L. Valeš

2013 - Hamilton, Penworthy N. Robins: Hrobka s vyhlídkou, režie M. Junáček

2018 - Němá role k úvodní videosekvenci, F. Zborník: Skřivani už jen v Shakespearovi, režie L. Valeš

V roce 1993 založil František Kunst divadelní soubor Zmatkaři Dobronín, jehož je stálým členem a principálem. Jeho matka byla učitelkou, otec sklářem. František vystudoval Střední průmyslovou školu v Jihlavě, obor slaboproud (měřící a automatizační technika). Pracoval jako kontrolor, skladník a nyní jako odborný prodáváč. Jako dítě se s divadlem nesetkal a nebavilo ho. Tíhl spíše ke sportu, hrál zejména házenou. Posléze se zabýval parašutistickým sportem (má sedm seskoků) a následně přešel k bezmotorovému létání. Činnost na letišti však musel za komunistického režimu ukončit kvůli špatnému kádrovému profilu, neboť navštívil svého pradědečka v Západním Německu (Jihlava byla záložním letištěm pro vojenská letiště v Náměšti nad Oslavou). Byl tedy složil zkoušky, pilotní průkaz pro bezmotorové létání už nedostal.

Jako elektrikář tíhl František Kunst od mládí ke zvukařské technice. Do vojny v roce 1984 zvučil především tehdejší dobronínskou bigbítovou kapelu Centrum. První divadlo, u něhož se jako technik objevil, souviselo s osobností Jaroslava Kodeše, který působil rok jako vysokoškolský absolvent na vojné v municijských skladech v Dobroníně a založil zde divadelní soubor. Hru *Výtečníci* se tehdy nepodařilo dotáhnout k realizaci a J. Kodeš sáhl po pohádce *Moudrá ševcová*. Ta měla v Kulturním domě Dobronín v květnu 1981 premiéru a derniéru zároveň a Fr. Kunst si tu už zahrál jednu z rolí. Po pětileté pauze, kdy se mj. věnoval působení na letišti, potkal na pracovišti v Laboratorních přístrojích Polná divadelníky z okruhu souboru Duha Polná. Sledoval přípravu hry *Připad bez jednoho čísla*. S tímto souborem posléze absolvoval tradiční divadelní dílnu v Jeclově u Jihlavy (vedli ji lektorský divadelníci Michael Junáček, Miloš Stránský či Jaroslav Klimeš) a začal hrát divadlo. Od roku 1986 pak se souborem Duha Polná absolvoval jako herec pět inscenací. S inscenacemi Petra Vaňka *Naši furiantí* a *Povídání o pejskovi a kočičce* si zahrál i na vrcholném festivalu Jiráskův Hronov.

V sezoně 1989 – 1990 se jako host objevil s dalšími ochotníky v drobnější roli na scéně profesionálního Horáckého divadla (HDJ). V té době skončil činnost jihlavský soubor Klicpera. Volné kapacity herců a setkání s hercem HDJ Miroslavem Večerkou vedly Františka v roce 1993 k založení souboru Zmatkaři Dobronín. Ten zpočátku pracoval s profesionály z okruhu HDJ. První éru režíroval Miroslav Večerka. Po jeho odchodu do kladenského angažmá režíroval další inscenace Zmatkařů režisér HDJ Petr Žák. V této éře soubor pravidelně postupuje na národní ochotnické přehlídky. Další éru režírovali se Zmatkaři tehdejší ředitel HDJ Miloš Stránský, Ladislav Valeš z Rádochovického Klapý, umělecký šéf HDJ Michael Junáček a Vladimír Altán Mátl. Aktuálně se souborem připravuje novou inscenaci Petr Soumar, herec HDJ.

V posledních letech se František na jevišti objevuje jen sporadicky, nadále se ale věnuje práci v souboru. V roce 2008 se Fr. Kunst představil profesionálně skvělým hereckým výkonem v hlavní roli ve studentském filmu "Turbodiesel aneb Sedm let nevstoupil z auta", který na písecké filmové škole natočil dobronínský rodák, student Vojtěch Moravec. Fiktivní hraný dokument odvysílala Česká televize, zařazen je do internetového archivu.

František Kunst je v hledištích divadel snadno rozeznatelný mj. svoji nekonfektní postavou a populární typickým nakažlivým smíchem. V roce 1995 se oženil, svoji ženu poznal v divadelním souboru. Má dva syny, kteří se též věnují divadlu či hudbě. Žije v Dobroníně, působil zde např. i jako komentátor turnajů zdejšího volejbalového týmu a akcí pořádaných místními spolky nebo obecním úřadem.

Od roku 2003 pořádá spolu se souborem v Dobroníně (v zimním období) festival ochotnických divadel Dobronínské chumelení, kam zve zajímavé inscenace.

Divadelní role Františka Kunsta

DS Duha Polná: 1986 *Ženich pro čertici* – režie Petr Vaněk, role Starý čert, 1987 *Poprask na laguně* - režie Michael Junáček, role Titta-Nane, mladý rybář (postup na KDP), 1988 *Svatba pro celou Evropu* – režie Petr Vaněk, role Pavel (postup na KDP), 1989 *Naši furiantí* – režie Petr Vaněk, role Václav (postup na JH), 1990 *Povídání o pejskovi a kočičce* – režie Petr Vaněk, role Černý pes (postup na JH).

DS Zmatkaři Dobronín: 1994 *JAKO PRALIDĚ...* - Muž, 1995 *HRÁTKY S ČERTEM* - Čert, 1996 *DESET STATEČNÝCH aneb TOHLE UŽ NIKDY NEHRAJ. STAŇO* - Primář, 1997 *ALBUM A. P. ČECHOVA* - soudce Rebrotšov, 1998 *GENERÁLKA* - generál Popleton, 1999 *PŘILÍŠ POČESTNÁ ŽENA* - Robert, 2000 *SVATBA* - Otec nevěsty, 2001 *Ó ELIDO...!* aneb *JAK TO DOOPRAVDY BYLO S HERKULEM* - Augiáš, prezident Elidy, 2002 *BABIČKA* - Mlynář, sbor, 2003 *PAROHY NA OBJEDNÁVKU* - Poupě, šéf detektivní kanceláře, 2004 *ZE STARÝCH POVĚSTÍ* - Praotec Čech, Kunstislav a Kunstimil Františkovi, 2004 *PROLHANÁ KETTY* - zvuk, 2006 *BRATŘSTVO PEKELNÝCH ANEHLŮ* - světla, 2007 *ELLING A KJELL BJARNE aneb CHVÁLA BLÁZNOVSTVÍ* - Frank, 2008 *KVĚT KAKTUSU* - světla, 2009 *CESAR A DRANA* - zvuk, 2010 *NA SPRÁVNÉ ADRESE* - technická spolupráce, 2011 *ZLOMATKA* - světla, 2013 *HROBKA S VYHLÍDKOU* - Hamilton Penworthy, 2014 *DVA* - světla, 2015 *VZPOMÍNKY NA VODĚ* - Mike, 2018 *SKŘIVANI UŽ JEN V SHAKESPEAROVI* - světla, úvodní filmová sekvence, 2019 *PODNEBÍ* - Ten Nejvyšší.

Dohledaná ocenění za scénografii a herectví:

2000 – Bertolt Brecht: *Svatba* (role Otec nevěsty), 2004 – M. Stránský, V. Volf, M. Balling: *Parohy na objednávku* (role Detektiv Poupě), 2007 – I. Ambjörnson, Axel Hellstenius: *Elling a Kjell, Bjarne aneb Chvála bláznovství* (role Frank), 2014 – Norman Robins: *Hrobka s vyhlídkou* (role Hamilton, Penworthy), 2015 – Jim Cartwright: *Dva* (scénografie). V roce 2013 získal od SČDO Čestné uznání V. K. Klicpery

2021 - Ten Nejvyšší, L. Kašparovský: Podnebí, režie V. A. Mátl

Karla VÁZLEROVÁ

DS Karel Čapek Děčín

* 1946

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Trosečníci na Cidlině, Pátková (režie Pavel Jarolím)

Dům se sedmi balkóny, Zemělá matka (režie Eva Staňková)

Coby kašpárek na Dětském dnu

Kuchařka v pohádce Jak se do království vrátilo štěstí (též režie)

Karla Vázlerová a Jana Benešová v inscenaci Maja (scéna a režie Jana Stejskalová)

Zlatý zvoneček (autorka, režie)

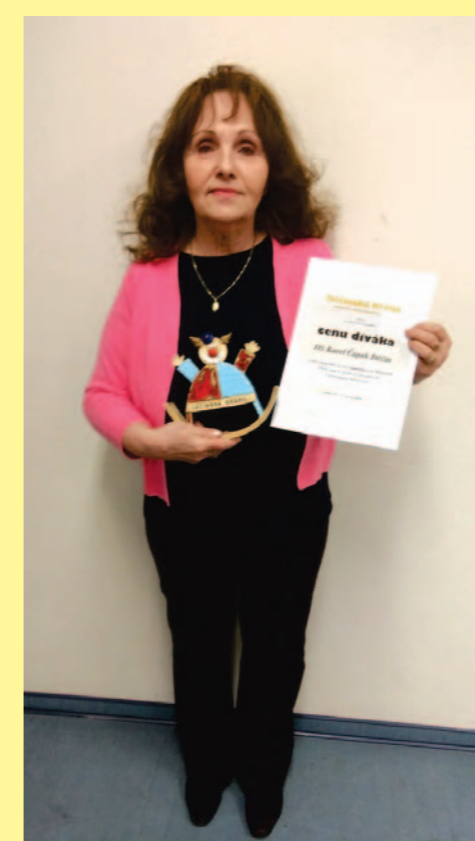
Čarodějnická pohádka (režie a role Bubani)

s pohárem za nejlepší inscenaci na Libochovicím divadelním létě

Karla Vázlerová, Anna Zemanová a Ludmila Panenková s čestnými uznáními a cenou z Děčínské brány

Karla Vázlerová s cenou diváka z Děčínské brány

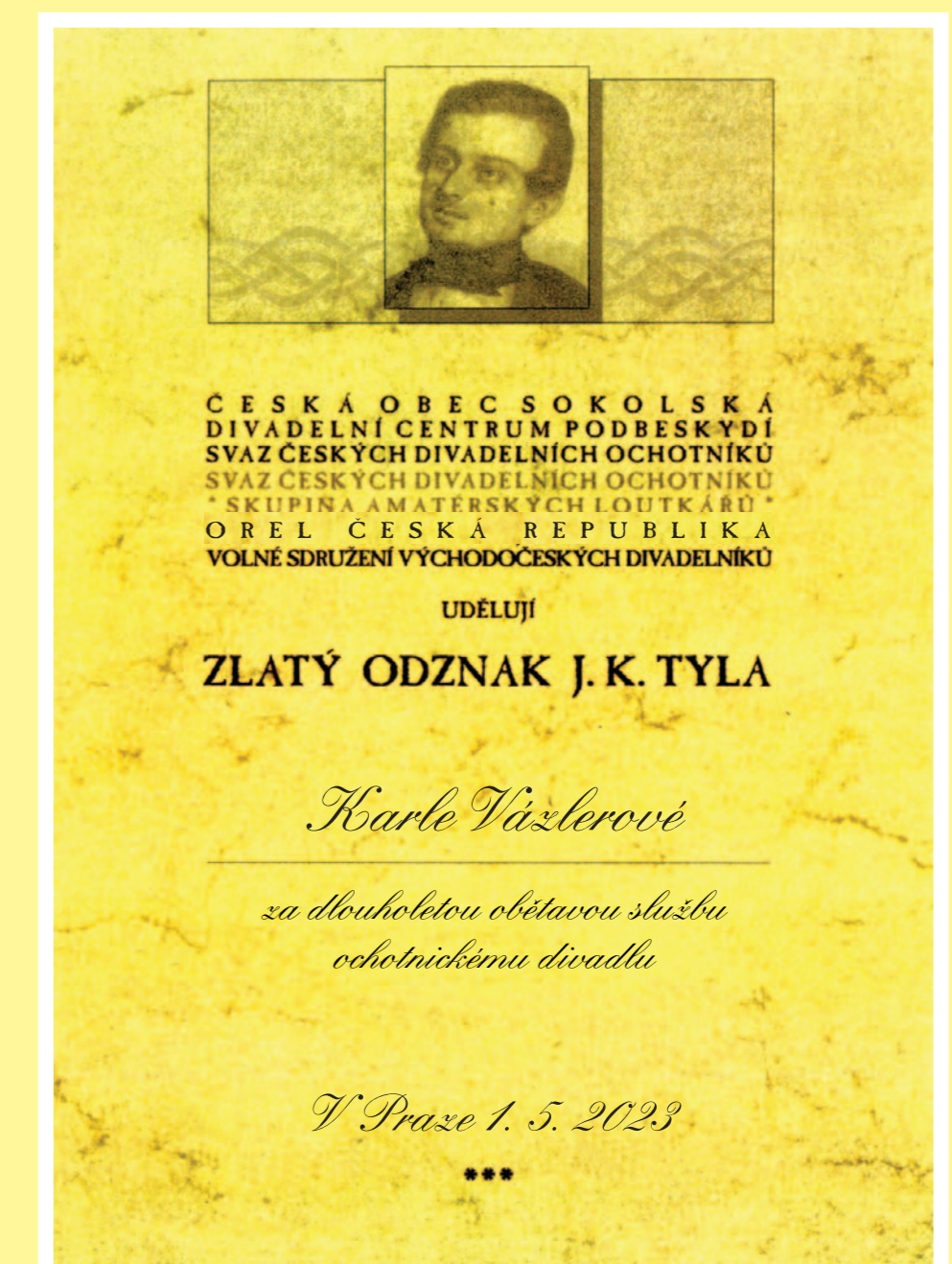
část souboru, účastníci se s Vraždou sexem (režie K. Vázlerová) přehlídky Sokolovská čurda

Karla Vázlerová je režisérka a herečka souboru Karel Čapek Děčín. Přes čtyřicet let je členkou SČDO. Divadlo hraje od svých tří let, protože rodiče byli ochotníky a teta režisérkou. Má za sebou nespočet recitačních, tanečních a pěveckých vystoupení, v dospělosti pak jako herečka celou řadu rolí - jen v DS Desto Club Děčín v pohádkách *Loupežnické kořeny*, *Jak přišla basa do nebe*, i v celovečerních hrách, poté Hoblík pod vedením Pavla Jarolíma, a to např. v inscenacích *Trosečníci na Cidlině*, *Náčelník Večerní vánek*, *Lumpacivagabundus* (postup na JH).

Po revoluci se děčínské soubory sjednotily pod hlavičku DS Karel Čapek a Karla hrála zde: *Tonka Šibenice*, *Dům se sedmi balkóny*, *Povídky z kapes*, *Maja*. Když v roce 2004 zemřel Josef Doležal, prakticky se ujala režie souboru, a to nejen celovečerních her, ale také pohádek: *Čarodějnická pohádka*, *Čertovy zlatáky*, *Zvířátka a loupežníci*, s novým obsazením znovu *Čarodějnická pohádka*, *Jak se do království vrátilo štěstí*, *Zlatý zvoneček* (této pohádky je i autorkou), *Kleofáš a Bětuška*. Celovečerní hry - inspie *Zpěvy sladké Francie* a *Amalia dýchá zhluboka*, pomocná režie *Aby bylo jasno*, samostatná režie *Kapesní záhady*, *Hřbitovní aktovky*, *Vražda sexem*, *Casanova na duchcovském zámku*. Režie jednoaktových her: *Doba kamenná*, *Žák Masák*, samostatně dvě aktovky z inscenace *Hřbitovní aktovky* a *Měli jsme si spolu víc promluvit*.

Bez ní by nikdy světlo světa nespátřila dlouhá řada monologů a dialogů, z nichž naprostá většina zvítězila nebo byla oceněna na Národní přehlídce Pohárek SČDO: např. *Doba kamenná*, *O babě hladové*, *Promiň*, *Arnolde*, *Jsem podivín?*, dialog ze hry *Hřbitovní aktovky*, z *Maji*, ze hry *Ruská zavařenina*, a také *Kandrásek* pro ty nejmladší, vždy s výborným výsledkem. Sama sestavila celovečerní pásma *Ženy v nesnázích* a *Nechte to na ženě*. Nedocenitelná je i její schopnost zaskočit vždy za onemocnělého či jinak chybějícího herece; takto se divákům představila jako *Kuchařka* a *Drak* v pohádce *Jak se do království vrátilo štěstí*, *Matka* ve hře *Hřbitovní aktovky*, *Bubaňa* v *Čarodějnické pohádce*, *víla Lesana* ve *Zlatém zvonečku* aj., naposledy jako čertice *Barnabáška* v pohádce *Kleofáš a Bětuška*.

Vždy byla účastnicí a pomocnicí na oblastní přehlídce Děčínská brána, masopustu, brigádách i zájezdech. Její režisérská práce je skvělá a hodna ocenění zejména proto, že pracuje s celým souborem, i s mladými, nezkušenými či méně talentovanými. Tak dlouho s nimi zkouší a radí, až jsou z nich národní umělci... Je držitelkou ocenění: Zlatý odznak SČDO - 2010, Čestné uznání V. K. Klicpery - 2013, Zlatý harlekýn - 2020.

Libuše MUŽÍKOVÁ

DS Tyjátr Horažďovice

* 1953

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1980 - Lucerna

1983 - Dalskabáty, hříšná ves aneb Zapomenutý čert

1985 - Babička

1993 - Čert a Káča

1998 - Přišel na večeri

2002 - Zvonokosy

2005 - Pan Pickwick, Ráchel

2008 - Zapeklitá komedie, Smrt

2015 - Žitkovské bohyně

2019 - Plynové lampy, Elizabeth

První divadelní vystoupení měla v roce 1965, kdy jako zákyň ZDŠ účinkovala v divadelních hrách při Městském domě dětí a mládeže v Horažďovicích.
Od r. 1980 je členkou DS MěKS, nyní divadlo Tyjátr v Horažďovicích. Tato talentovaná herečka patří k veselohermínu a operetnímu typu, dobře zpívá.
K divadlu přivedla i celou svou rodinu, manžel Luboš, dcera Libuše i syn Luboš již hráli v několika hrách.
Roku 1987 se stala rovněž členkou Loutkářského souboru Rolnička Horažďovice.
Patří také k zakládajícím členům znovuoobnověného pěveckého spolku Prácheň.
Roku 1995 se stala vedoucí Kulturního střediska v Horažďovicích a dosud spoluorganizuje oblastní přehlídky tradičního divadla.
Pomáhá organizovat i další divadelní a hudební akce ve městě.
V roce 2008 obdržela za dlouholetou činnost v ochotnickém divadle ocenění SČDO Zlatý Harlekýn.

Role ve hrách:

1980 - *Lucerna*, Hanička, 1982 - *Strakonický dudák*, Dorotka, 1983 - *Dalskabáty*, Mančinka, 1985 - *Otec ve skříní*, Simona, 1985 - *Babička*, Kristla, 1990 - *Cesta k domovu*, Vlasta, 1993 - *Čert a Káča*, Káča, 1996 - *Paní Marjánka*, matka pluku, sbor, 1998 - *Přišel na večeri*, Lorraine Sheldonová, 2001 - *Brouk v hlavě*, Yveta, 2002 - *Zvonokosy*, Filomena Famfúlová, 2005 - *Pan Pickwick*, Ráchel, 2007 - *Prachy? Prachy!*, Betty Johnsonová, 2008 - *Zapeklitá komedie*, Smrt, 2012 - *Třetí zvonění*, Ofina Kváčková, 2015 - *Žitkovské bohyně*, Kateřina Schánělka, Ingeborg Pitínová, 2019 - *Plynové lampy*, Elizabeth.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA MATEŘSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHOVOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Libuše Mužíkové

*za dlouholetou systematickou aktivní činnost
v ochotnickém divadle a celoživotní zásluhy
o jeho rozvoj*

7. Prosa 1. 5. 2023

...

Alena EXNAROVÁ

Hradec Králové, Chrudim

* 1951, † 2024

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

2006 - Divadelní Třebíč, foto Ivo Mičkal

2008 - porota Turnovského drahokamu (vpravo Jaroslav Ipser), foto Ivo Mičkal

2008 - Hradec Králové, krajská přehlídka amatérského loutkářství, porota zleva Josef Brůček, Blanka Josephová-Luňáková, Alena Exnarová

2008 - slavnostní vyhlášení výsledků Turnovského drahokamu, foto Ivo Mičkal

Mgr. Alena Exnarová byla absolventkou Filozofické fakulty UJEP (dnes Masarykovy univerzity) v Brně, obor divadelní věda (1970–1975). V letech 1975–1977 byla metodičkou pro divadlo na Krajském kulturním středisku v Hradci Králové. Zde však dříve, než stačila realizovat své plány, po několika neobdobných zásazích do své práce a představ dala výpověď – měla totiž hlavu nejen chytrou a otevřenou, ale i horkou.

Od září 1977 začala pracovat v Muzeu loutkářských kultur v Chrudimi, kde v letech 1992–2011 byla i jeho ředitelkou.

Po dlouhé období působila jako členka divadelního a recitačního souboru při KDPM v Hradci Králové, spolupracovala s profesionálními divadly v Hradci Králové a Pardubicích i s Čs. rozhlasem v Hradci Králové, v první polovině 80. let 20. století byla členkou loutkového souboru Žižala TJ Sokol Hradec Králové - Malšovice, který se s inscenací *Neposedný dům* (na motivy novely Paula Grovese, režie Jan Merta) zúčastnil národní přehlídky Loutkářská Chrudim 1981 a v roce 1985 s ní vystoupil i na portugalském divadelním festivalu v Portu.

Alena Exnarová byla členkou poradních sborů a odborných rad pro loutky ve Východočeském kraji a také při NIPOS-ARTAMA, byla redaktorkou zpravodajů amatérských divadelních přehlídek Jiráskův Hronov, Krakonošův divadelní podzim Vysoké nad Jizerou, Loutkářská Chrudim, Dětská scéna Prachovice, Divadelní Třebíč, mistrně dovedla v písemné formě přetlumočit názory porotců a byla jimi proto doslova milována.

Také byla členkou porot národních přehlídek, např. FEMAD Poděbrady, Divadelní Třebíč, Divadelní Děčín, Loutkářská Chrudim, i porot regionálních divadelních a loutkářských přehlídek, mj. Turnovský drahokam, Audimafor či Miletínské divadelní jaro.

Patří k zakládajícím členům Volného sdružení východočeských divadelníků, v letech 1992–1993 byla jeho předsedkyní, členkou jeho rady a také dlouholetou členkou redakční rady Divadelní Hromady.

Publikovala i v časopisech Loutkář a Amatérská scéna, podílela se na založení Muzea českého amatérského divadla v Miletíně a od roku 1992 byla také členkou představenstva českého střediska mezinárodní loutkářské organizace UNIMA.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODĚBRADY
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOVNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Aleně Exnarové

*za dlouhodobý přínos ochotnickému divadlu
a jeho rozvoj*

7. Prosince 1. 5. 2023

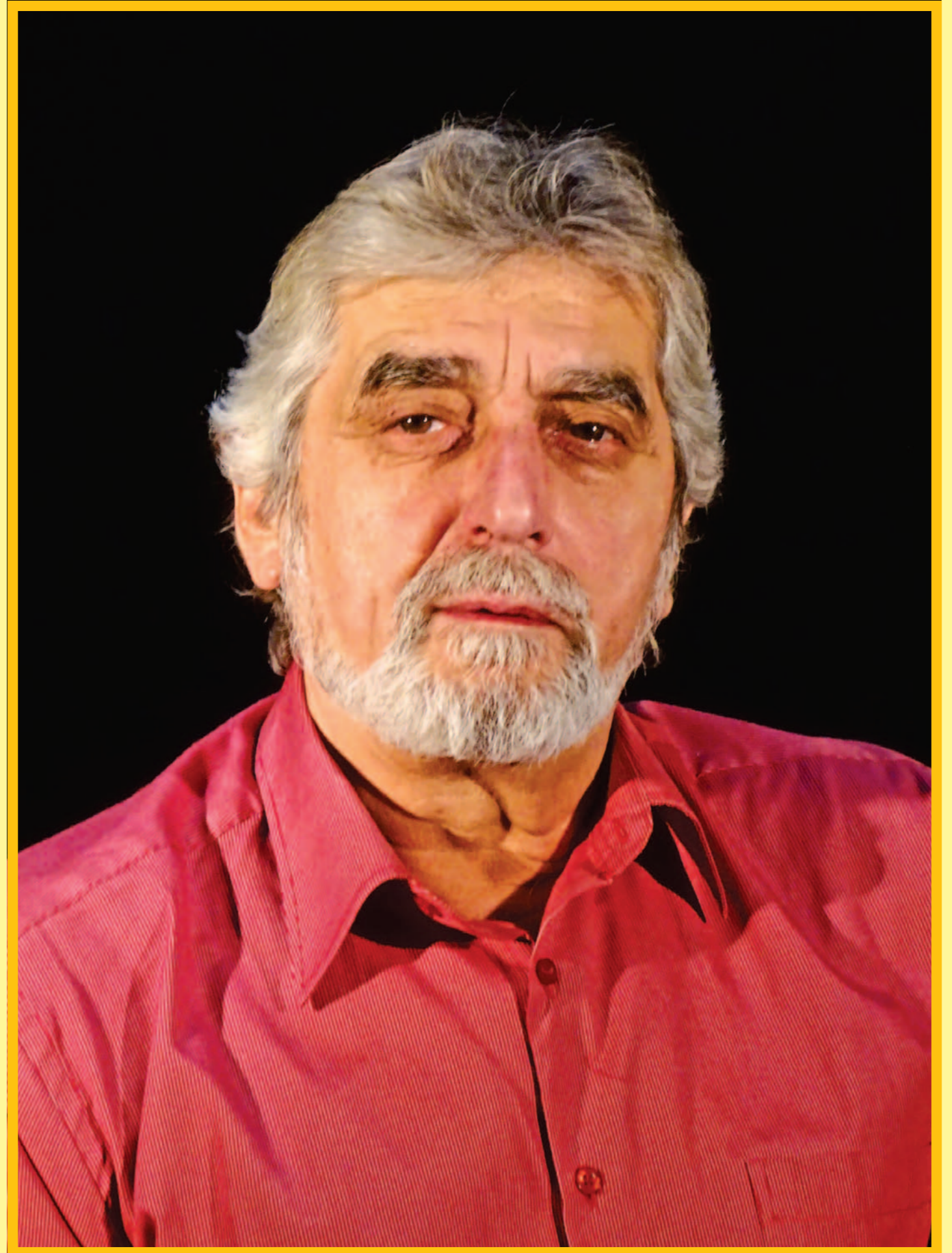
...

Ladislav JANČÍK

DS J. K. Tyla / DS Na Tahu Červený Kostelec

* 1954

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

1984 - Já, on, ona a zlato, r. Jan Brož

1991 - Dalskabáty, hříšná ves, r. Jiří Kubina

1993 - Otec svého syna, r. Emilie Dynterová

2001 - Pan Hamilkar, r. Marcela Kollertová

2015 - Krajská přehlídka, Červený Kostelec, s Hynkem Šnajdarem (v podřepu)

2003 - Limonádový Joe, r. Vlasta Klepáček

2005 - festival v Červeném Kostelci

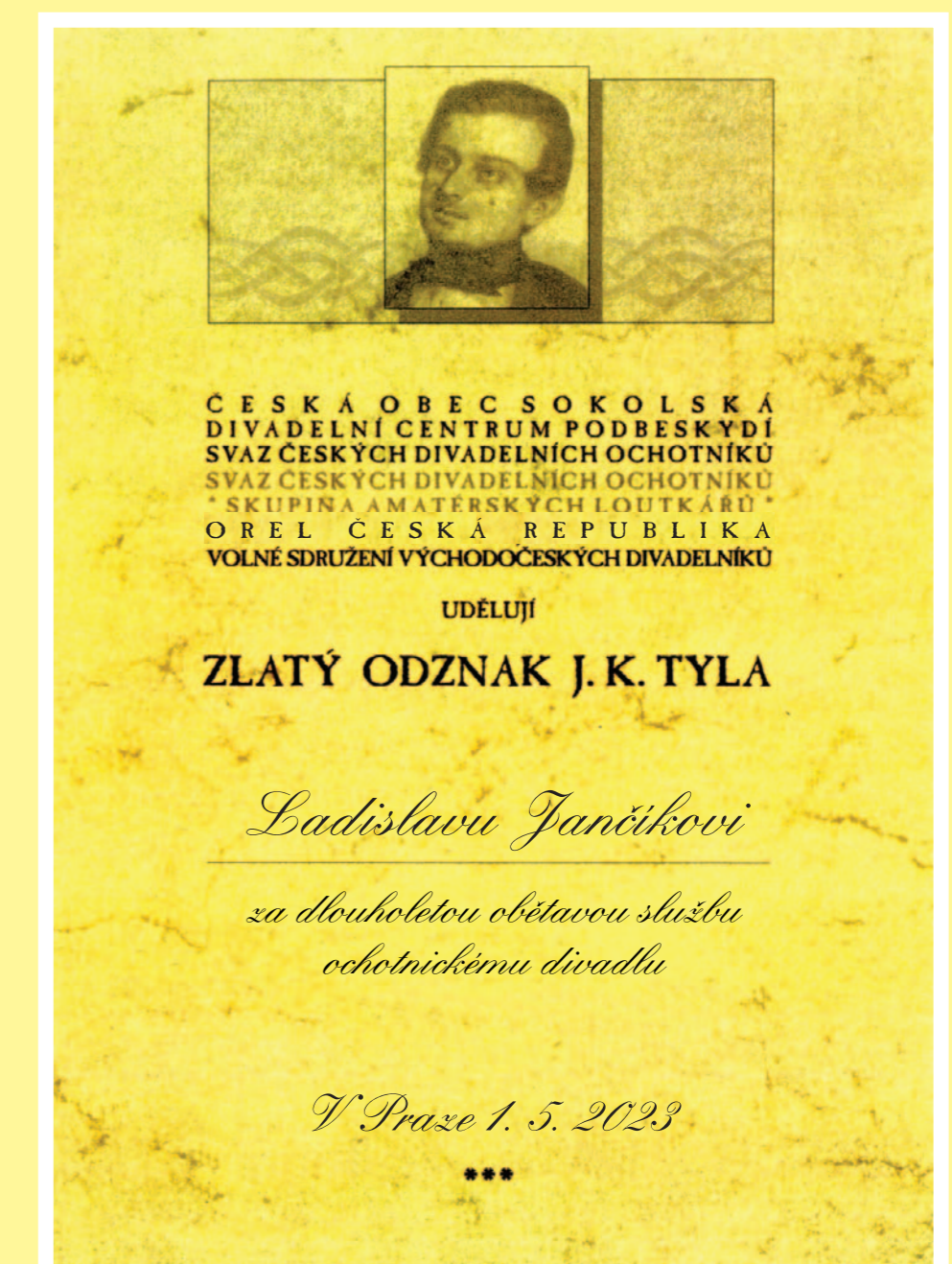
2022 - divadelní festival v Červeném Kostelci

Původně chemik v Pardubicích, pak především malíř v restaurátorských ateliérech v Červeném Kostelci, nyní aktivní důchodce. V divadelním spolku se prvně prezentoval jako herec v roce 1973 v Gergelyho hře *Můj syn*. V roce 1976 začal pracovat jako jevištní technik a krátce po té spolupracoval na scénografiích s Milanem Labíkem. Od roku 1979 pracuje v divadle jako samostatný scénograf. V letech 1982-1984 navštěvoval scénografický kurz u Václava Kellera v Náchodě a v letech 1986-1990 absolvoval Východočeskou konzervatoř, obor scénografie v Hradci Králové.

Na svém divadelním kontě má zatím téměř 100 inscenací včetně školních představení. Spolupracuje i s některými soubory v regionu: Náchod, Náchodská divadelní scéna - *Věc Makropulos*, *Sen noc svatojanské*, *Tartuffe*, *Popel a pálenka*, *Jůlinka a kouzelné račí klepety*; Divadelní soubor Jaroměř - *Pohádka*; *Rtyně v Podkrkonoší* - *Sto dukátů za Juana*, *Hronov*, Divadelní soubor Jiráskova divadla - *Ze života hmyzu*, *Klubkáv sen*.

Ocenění za scénografické řešení inscenací: 1982 - Květa Třebická: *Jolanka* - Okresní divadelní přehlídka Náchod, 1983 - Mirko Stieber: *Báječní milenci potřebují čas* - Národní přehlídka jednoaktových her, SČDO, Želeč u Tábora, 1984 - J. K. Tyl: *Tvrdohlavá žena* - Krajská přehlídka Hradec Králové, 1986 - Jiří Šotola: *Bitva u Kresčaku*, režie Emilie Dynterová - Festival současné divadelní tvorby Úpice, 1998 - Jan Werich: *Žluté mužátko*, r. Marcela Kollertová - Východočeská divadelní přehlídka venkovských souborů, Luže, 1999 - Balda, Brožík, Piskáček: *Perly panny Serafinky*, režie Jan Brož - Východočeská přehlídka Červený Kostelec, 2001 - Mirko Stieber: *Svatební noc* - Východočeská přehlídka Červený Kostelec, 2002 - Jan Drda: *Hrátky s čertem*, r. Jiří Kubina - Východočeská přehlídka Červený Kostelec, přehlídka Dospělí dětem Havlíčkův Brod, 2009 - Miroslav Homíček, Pavel Dostál, Richard Pogoda: *Dva na smetišti*, r. Pavel Labík - Východočeská přehlídka Červený Kostelec, 2009 - Ivan Kraus: *Víkend*, r. Marcela Kollertová, 62. Klicperův Chlumec, 2014 - Pavel Strnad: *Srdeční záležitost*, r. Jana Jančíková - Východočeská přehlídka Červený Kostelec, 2017 - Lillian Hellmanová: *Hodina dítěte*, r. Jana Jančíková - Východočeská přehlídka Červený Kostelec.

Ladislav Jančík je dlouholetým členem výboru divadelního souboru v Červeném Kostelci, několikrát si také zahrál drobné divadelní role. Od roku 1998 se podílí na organizaci Východočeské přehlídky činoherního a hudebního divadla v Červeném Kostelci. Kromě scénografie je neocenitelným kronikářem souboru. Kronika od doby, kdy ji vede, není jen obyčejnou kronikou, ale vpravdě uměleckým dílem díky jeho kresbám a fotografiím. Ladislav fotografuje veškerou činnost souboru.

Renáta KLICPEROVÁ

Náchodská divadelní scéna

* 1949

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

2009 - Strýček Váňa, r. Miroslav Houštek

2009 - Možná je na střeše kůň,
r. Lída Šmídová, role Fanda

2010 - Možná je na střeše kůň, r. Lída Šmídová, role Fanda

2017 - Třetí slovo, r. Lída Šmídová, role Teta Angelina

2014 - Popel a pálenka, r. Lída Šmídová, role Kirsti

2017 - Třetí slovo, r. Lída Šmídová, role Teta Angelina

Pani Renáta Klicperová již od dětství vyrůstala v prostředí blízkém divadelní tvorbě, jelikož se její rodiče podíleli na založení dlouhé, doposud trvající tradice náchodského loutkového divadla.

Svoji vlastní hereckou kariéru začala již v roce 1967, kdy se stala členkou Divadelního studia mladých, založeného v r 1961 Mirkou Meierovou (Císařovou) a Ing. Miroslavem Houškem při Náchodském kulturním středisku (NKS). Její první zkušeností byla hra Jaroslava Vrchlického *Soud lásky*, kde pod skvělým vedením režiséra Miroslava Houška dostala příležitost okusit „prkna, která znamenají svět“. Hra měla velký ohlas po celé republice, soubor se s ní zúčastnil řady přehlídek, např. Divadelní máj v Krnově, Jiráskův Hronov. A právě tato zkušenost v ní zažehla celoživotní vášně pro divadlo.

Z Divadelního studia mladých přešla Renáta Klicperová do Náchodské divadelní scény, která byla volným pokračováním zmíněného studia. Zde se podílela na tvorbě po celou svou divadelní kariéru, která trvala až do pozdního věku. Účinkovala v mnoha inscenacích a získala několik cen za své herecké výkony. Za všechny jmenujme alespoň několik z nich:

1980 - Alejandro Casona: *Jitřní paní*, r. Lída Šmídová, role Adéla (účast Jiráskův Hronov 1981), 1987 - J. N. Nestroy, J. Werich: *Teta z Bruselu*, 2008 - Anton Pavlovič Čechov: *Strýček Váňa*, r. Miroslav Houštek, role Maria Vasiljevna Vojnická, vdova, účast na KP Červený Kostelec 2009, nominace na NP Divadelní Děčín, účast na CP Divadelní Děčín, účast na CP JH 2009, 2009 - Jiří Šotola: *Možná je na střeše kůň*, r. Lída Šmídová, role Fanda, účast na KP Červený Kostelec 2010, doporučení a účast na celostátní přehlídce Divadelní Děčín - čestné uznání Renatě Klicperové za postavu Fandy, 2014 - Bengt Ahlfors: *Popel a pálenka*, r. Lída Šmídová, role Kirsti Lindholmová, pomocnice v domácnosti, účast na KP Červený Kostelec 2015, 2016 Alejandro Casona: *Třetí slovo*, r. Lída Šmídová, role Teta Angelina, účast na KP Červený Kostelec 2018.

Jednou z jejich posledních inscenací byl projekt *HRA-NIC-e* v novém sále Dřevník v zahradě broumovského kláštera v režii Radovana Lipuse.

Ani po ukončení aktivní divadelní spolupráce s Náchodskou divadelní scénou nezůstává Renata Klicperová mimo divadelní dění. Do současné doby se stará o propagaci souboru, připravovaných divadelních her a snaží se napomáhat nové nastupující generaci, která se vedle stávajících členů zapojuje aktivně práce souboru, aby mohla pokračovat v dlouhé a úspěšné tradici.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Renatě Klicperové

*za dlouholetou obětavou službu
ochotnickému divadlu*

7. Prosince 1. 5. 2023

...

Vladimír KNĚŽOUREK

SDS Erben Miletín

* 1946

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Vystudoval Střední odbornou školu stavební a strojní s maturitou, poté absolvoval tři roky studia na pedagogické fakultě. Je autorizovaným stavitelem v oboru pozemního stavitelství.

V amatérském divadle Vladimír žil od dětských let, pochází z rozvětvené ochotnické rodiny. Hrát začal ve svých sedmi letech v roce 1953 v divadelním souboru Erben Miletín a v něm působí dodnes.

"Když se v roce 1953 přestavělo v Miletíně divadlo, ujal se vedení farář páter Jindřich Lacina. Mne, jako pravidelného ministranta, vzal do drobných rolí. Zároveň i mého bratrance Jiřího Kněžourka. Ten po skončení farářství (všichni víme, jak to bylo) převzal režii. Bohužel v roce 1986 zemřel. Po určité pauze se režie ujal Slávek Hybner. Když skončil i on, začal jsem režisovat já."

Do dnešního dne se Vladimír účastnil 39 inscenací. Nejprve jako herec, v roce 2007 ho pak soubor vyslal do režijního kurzu, který vedl prof. František Laurin v Jaroměři. Jeho první režii byla inscenace Jaroslava Koloděje: *Jak čert vyletěl z kůže*.

Další inscenace:

2005 - Karel Balák: *Anton, nezlob! Aneb trunfy ševce Branzola*, r. Vlastimil Čaněk, role Švec Branzola. Účast na KP Miletínském divadelním jaro 2005, cena Vladimíru Kněžourkovi za postavu Branzoly.

2007 - Jaroslav Koloděj: *Jak čert vyletěl z kůže*, režie.

2008 - Václav Kliment Klicpera: *Hadrián z Římsů*, režie.

2009 - Jaroslav Koloděj: *Postel pro anděla*, režie.

2010 - Jaroslav Koloděj: *Dědeček aneb Musíme tam všichni*, režie.

2011 - Petr Lněnička na námět K. J. Erbena: *Rozum a štěstí*, r. Jiří Kněžourek. Účast na KP Miletínském divadelním jaro 2012, cena Vladimíru Kněžourkovi za postavu Rádce.

2013 - na motivy J. Štolby upravil Vladimír Kněžourek: *Vodní družstvo*, režie. Účast na KP Miletínském divadelním jaro 2014, čestné uznání Vladimíru Kněžourkovi za režii a roli Statkáře.

2015 - Vladimír Kněžourek (na motivy Jonathana Swifta): *Gulliverovy cesty*, režie.

2017 - na motivy A. Jiráska: *Staré pověsti české*, r. Vladimír Kněžourek. Účast na KP Miletínském divadelním jaro 2018, čestné uznání za scénografii a kostýmy Vladimíru Kněžourkovi, Milanu Lánskému a Evě Lhotové. Účast na KP Lomnice nad Popelkou 2020, čestné uznání Vladimíru Kněžourkovi za herecký výkon v roli Praotce Čecha a cena Vladimíru Kněžourkovi, Milanu Lánskému a Evě Lhotové za výpravu.

2020 - Jan Svěrák a Karel Uhlíř: *Z pohádky do pohádky*, režie. Účast na KP Miletínském divadelním jaro, čestné uznání Vladimíru Kněžourkovi za inscenování hry a zvláštní uznání poroty Vladimíru Kněžourkovi za dlouholetý přínos tradici ochotnického divadla v Miletíně.

2022 - podle pohádky K. J. Erbena, Vlastimil Peška: *Dlouhý, Široký a Bystrozraký*, režie a role Široký. Účast na KP Miletínském divadelním jaro 2022, čestné uznání za roli Širokého.

2022 - Vladimír Kněžourek: *Okno do divadla*. K 195. výročí souboru, výtah z her uvedených v posledních letech, zahráli si všichni současní aktivní herci, na jevišti jich vystoupilo celkem 28.

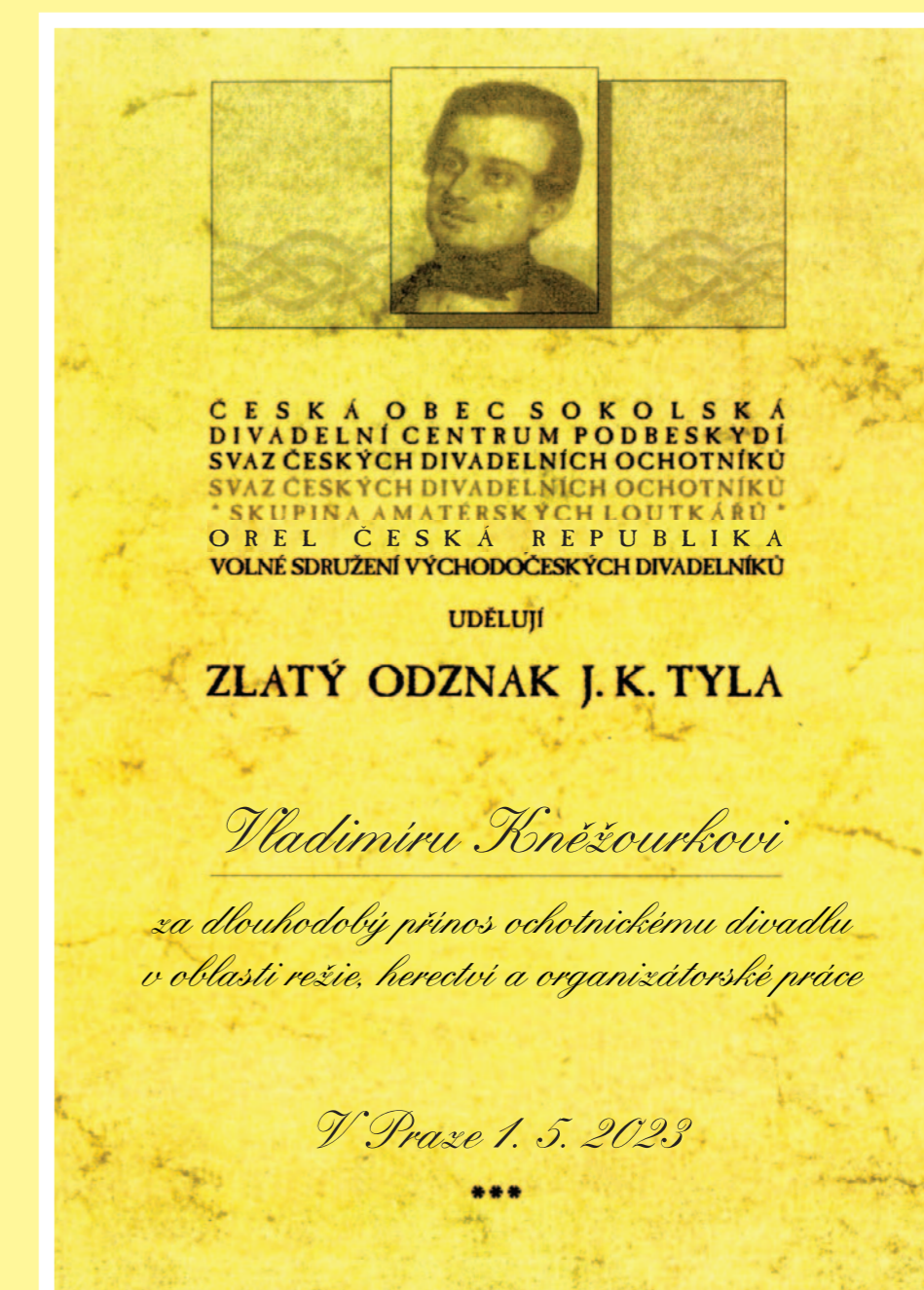
Loutkářská činnost:

Dva roky působení v loutkářském souboru v Miletíně, 42 let samostatná loutkářská činnost.

"V podstatě to začalo už asi v osmi nebo deseti letech, kdy jsem si vyrobil několik maňásků a hrál pro děti v sousedství maňáskové divadlo. Když jsem se v roce 1971 oženil, dostal jsem po pantoflovém loutkovém divadle s asi 15 loutkami. Loutky asi 20 cm vysoké, kulisy, osvětlení, opona, prostě nádhera. Hrál jsem pro vlastní děti a jejich kamarády, takže jich bylo vždy v pokoji kolem patnácti.

V roce 1985 jsem z rodinných důvodů o divadlo na nějakou dobu přišel. Časem se vrátilo, a tak se o něj už 31 let starám. Dárek k vánocům mám i takový, že mi koupí zase novou loutku. Hraji převážně po školkách v širokém okolí, a to zásadně ZDARMA!"

Vladimíra Kněžourka všichni známe jako člověka se specifickým humorem, jako člověka, který musí stále něco dělat, třeba navrhovat a vyrábět kulisy, také vede divadelní kroniku a je místopředsedou rady divadla. Vládá je zkrátka divadelníkem tělem i duší.

Stanislava MOTALOVÁ

Adivadlo Havlíčkův Brod

* 1944

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

1999 - Stojí za to žít, NP Divadelní Třebíč

2012 - Dalskabáty, hříšná ves, premiéra

2007 - Na útěku, režie a scénografie František Štíbor, role Claude

2014 - Tři veteráni, repríza v Horní Krupě

2009 - Nejstarší řemeslo, režie Jaroslav Ječmínek, role Lillian

Konec dobrý, všechno dobré - premiéra

Rodačka z Chotěboře Stanislava Motalová se ochotnickému divadlu začala věnovat v roce 1968, poté, co se po svatbě s manželem přestěhovali do Havlíčkova Brodu. Od samého počátku tam byla nepostradatelnou součástí organizačního chodu tehdejšího havlíčkobrodského divadelního souboru – posléze nadace, občanského sdružení a dnes spolku.

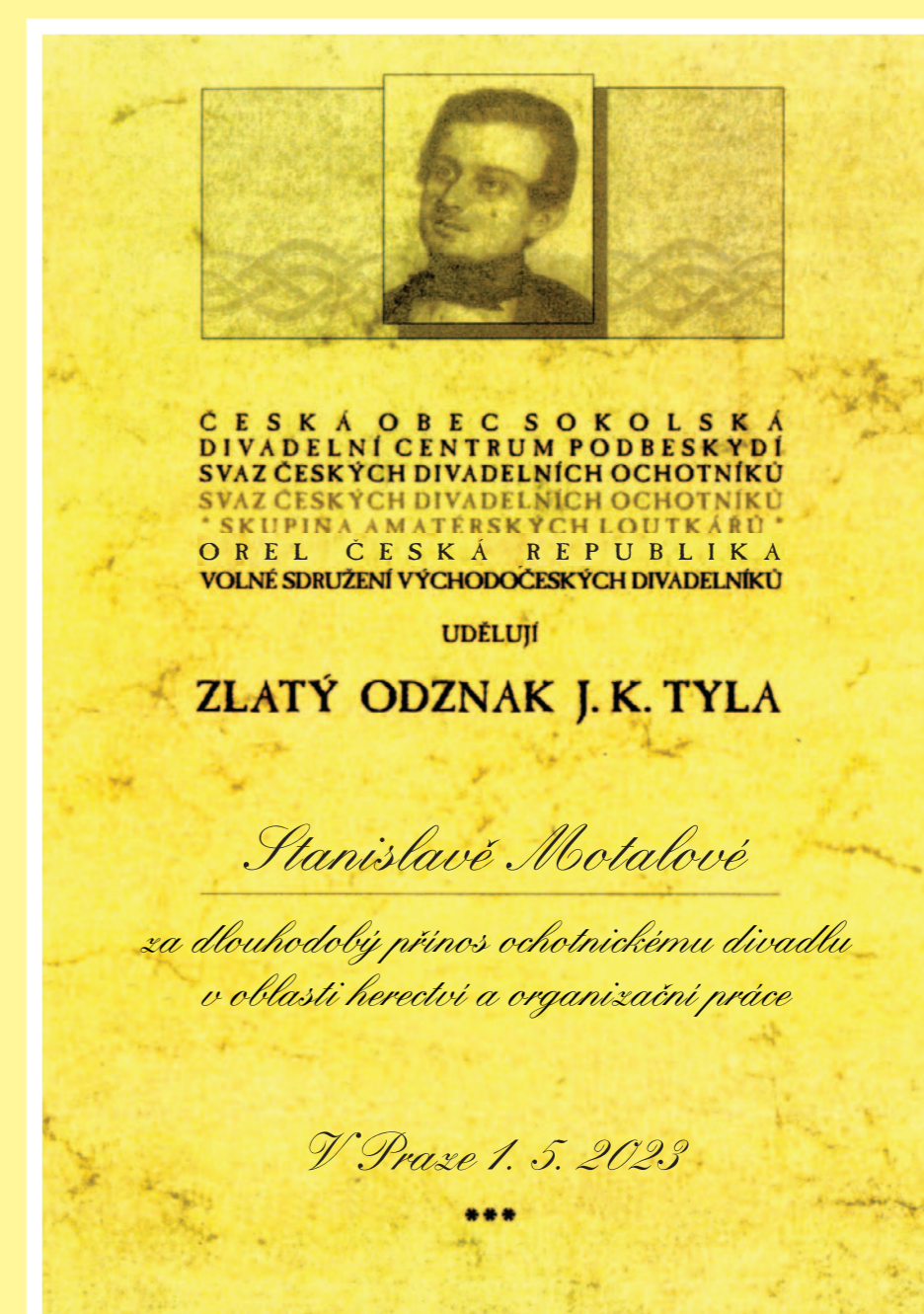
Jevištní zkušenosti posbírala nejprve ve vedlejších rolích a po svých prvních jevištních pokusech absolvovala spolu s dalšími kolegy z domovského souboru roční „třídu herecké práce“ v rámci tehdejší lidové konzervatoře. Ve stovkách představení mnoha desítek inscenací účinkovala nakonec v řadě rolí, namátkou jmenujme ty stěžejní, byla Chrobačkou ve hře *Ze života hmyzu* bratří Čapků, Agátou v Gogolově *Ženitbě*, Vlaštovkou ve *Šlášném princ*i Oscara Wildea, Plajznerkou v Drdových *Dalskabátech*, k jejím dalším velkým rolím patřila i Pavla v inscenaci *Stojí za to žít* na motivy Örkényho *Kočičí hry*, s níž se představila i na Národní přehlídce amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč 1999.

Na počátku devadesátých let minulého století účinkovala navíc i v mnoha drobných i rozsáhlejších komponovaných pásmech uměleckém přednesu, při večerech poezie či vernisážích výtvarných výstav, nevyhýbala se ani scénickým happeningům. K nim patřila např. jevištní anekdota *Hrošík*. Za roli Lillian v *Nejstarším řemesle* Pauly Vogel získala na krajské přehlídce v Červeném Kostelci 2010 jedno z mnoha svých ocenění za herecký výkon, se stejným titulem vystoupil brodský ansámbl i na Národní přehlídce seniorského divadla 2012 v Miletíně. Po přesunu této přehlídky do České Třebové se tam Slávka vrátila, tentokrát v roli nápovědy u monodramatu *Osamělé večery Dory N.* Další účasti tamtéž v roce 2020 v roli Claude ve francouzské komedii *Na útěku* jí však překazily protipandemické restriktce.

Slávka Motalová neúčinkovala pouze na českých jevištích, divákům na slovenské Spiši se představila v Čapkově *Tlustém praděděčkovi*. Společně se svými kolegy z havlíčkobrodského souboru také několikrát reprezentovala české ochotnické divadlo v zahraničí v partnerských regionech v Belgii a Holandsku. Vždy byla a stále je aktivním členem týmu pořadatelů všech akcí, které jsou součástí spolkové činnosti, dětských karnevalů a dalších akcí určených nejmenším. Je i nepostradatelnou hybnou silou organizace tradiční regionální přehlídky Dospělí (pro radost) dětem.

Volný čas dělí mezi svou milovanou zahrádku u venkovské usedlosti a turistiku všeho druhu po vlastech českých i po zemích a mořích cizokrajných. Poslední roky se také začala věnovat tvorbě videoreportáží a hlavně sepsování svých osobních zážitků, tedy i těch divadelních, a všichni jsme ve velikém očekávání, až si je budeme moct přečíst.

Slávka je kolegyně, kamarádka, ale hlavně velmi optimistický, vstřícný, citlivý a silný člověk.

Irena a Zdeněk VYLÍČILOVI

SDO Alois Jirásek Úpice

* 1958, * 1953

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

2002 - Volá Melbourne, IV role Joyce

2002 - Volá Melbourne, ZV role Melvyn Pugh

2017 - Odcházení, ZV Rieger, bývalý kancléř, IV Irena, jeho dlouholetá přítelkyně

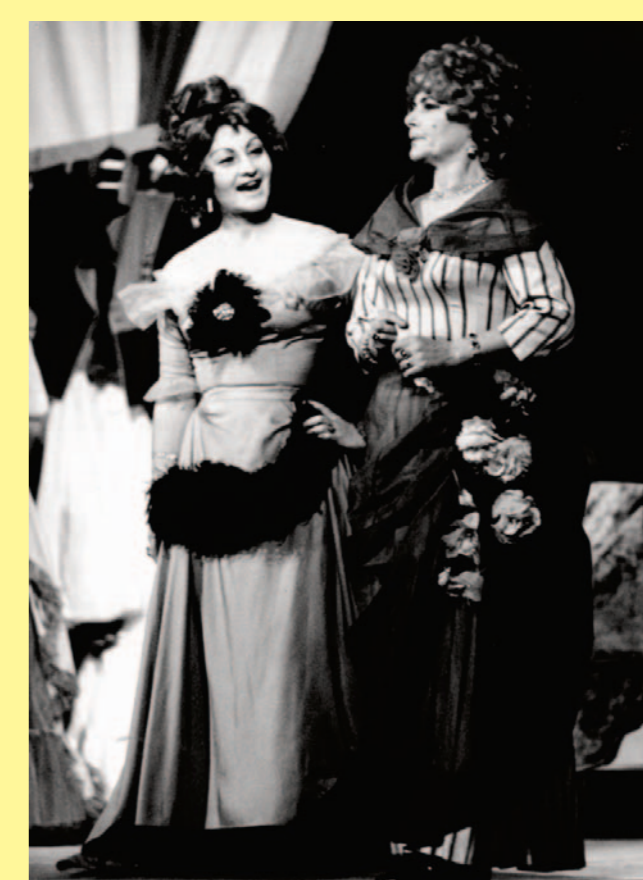
2004 - Lucerna, IV role Kněžna

2007 - Velká zlá myš, IV role Claudia Sívová

2012 - Každý něco pro vlast, IV role Paní Voříšková (vpravo)

1977 - Mam'zelle Nitouche, IV role Lydia

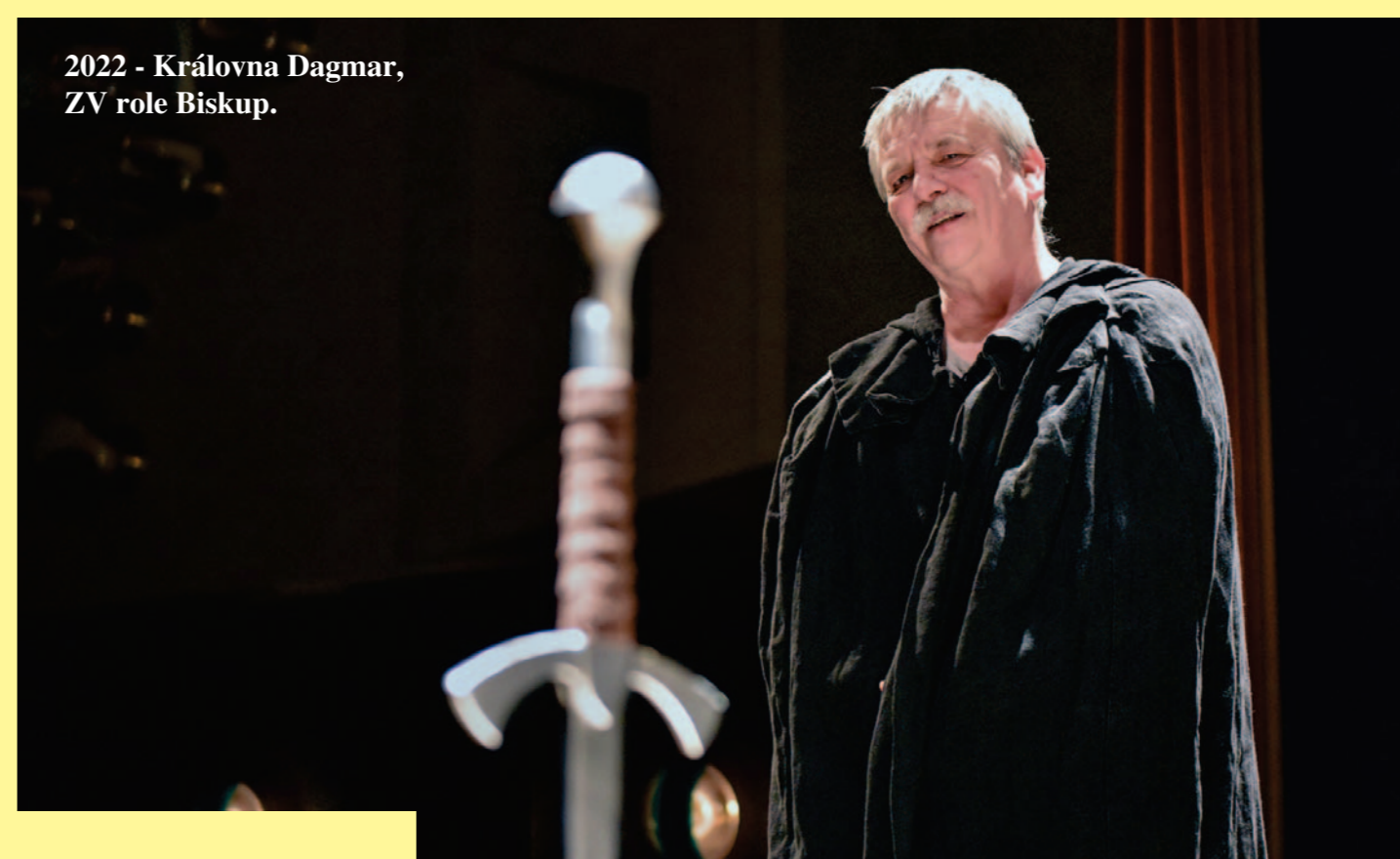
2014 - Mejdan po sezóně, ZV role Libor

2010 - Půl druhé hodiny zpoždění, IV role Laurence

2014 - Konec dětí, ZV role Soudec

2022 - Královna Dagmar, ZV role Biskup.

Mgr. Zdeněk Vylíčil je především herec. Ale také – což je pro Spolek divadelních ochotníků Alois Jirásek v Úpici neméně důležité – jeho „nejdéle sloužící“ předseda: již od roku 1991! V minulosti byl u všech událostí, jimiž se spolek zaplatoval do historie českého amatérského divadla, mj. při památných cestách souboru s *Hrou o Dorotě* po českých zemích (1983), při slavných úpíckých divadelních poutích nebo národních přehlídkách, a také u baru divadelní Bohémě či ve spolkové Hospůdce na plotě, známe ho jako „velice výkonného výčepního, prodávče a výrobce divadelních bramboráků a utopenců, ale také kulísáka, nákupního materiálu, jevištního technika, propagačního, vrbu, do které se našeptává, když ti ostatní dělají všechno úplně blbě, vyjednavče, organizátora, hlídače a policajta, když je potřeba dát mužstvo a finance do latě a v neposlední řadě předsedu, prezidenta, principála - a také herece,“ jak ho vzpomíná úpícký režisér Pavel Švorčík.

Roli, které Zdeněk na úpíckém jevišti ztvárnil, jsou na tři desítky, často v režii renomovaných režisérů, např. Petra Kracíka, Antonína Navrátila, Pavla Dostála a řady dalších... Zdeněk, jemuž přátelé od dětství říkají jménem „Cinda“, byl vždycky herec nepřehlédnutelný, např. jako Bassano v *Komedii o dvou kupcích* (1981), Beppo v *Poprasku na laguně* (1993), Zima v *Lucerně* (2004) či jako Krušina ve slavné *Prodané nevěstě* (2018), kterou se souborem nastudoval další z významných úpíckých divadelníků Vladimír Hettlejš. A především ve své největší a jak sám říká „životní“ roli - v roli Kancléře Riegra v Havlově *Odcházení* (2017) v režii Alexandra Gregara.

K divadlu ho přivedli rodiče, otec Zdeněk Vylíčil, významný úpícký režisér, a maminka Blanka, mimořádná vynikající herečka. S manželkou Irenou, rovněž skvělou herečkou a navíc výtvarnicí souboru, tvoří Zdeněk pár, bez něhož si současné úpícké amatérské divadlo ani jeho úctyhodnou historii nelze představit. V sezóně 2023-24 oslavilo již 200 let od svého založení.

Irena Vylíčilová je od mládí, resp. už od dětství (poprvé stála na jevišti jako šestiletá) vynikající herečka úpíckého souboru, za svobodna Borůvková. Svůj divadelní talent uplatnila v mnoha inscenacích. Rovněž se do historie úpíckého souboru zapsala jako scénografka a výtvarnice, především nápaditých kostýmů, které i zručně vyrábí, kdysi např. pro inscenaci *Fidlovačky* (1984) nebo *Komedie o dvou kupcích* (1989) či *Komedie o hvězdě* (1991), na niž s láskou vzpomíná: „Tehdy se náš byt na tři neděle proměnil v krejčovskou dílnu, kupy hadrů jsem nakřečkovala z místních zdrojů, nedalo se tam ani chodit, na plotně vřel obří hrnc s barvou pro batiku, na polívku nezbylo místo. Manžel to snášel statečně, děti hůř. Ale stálo to za to. Dostala jsem cenu!“

Výtvarně se podílela (často spolu s Janou Kadaníkovou či Janou Sedláčkovou) např. na inscenacích *Poprask na laguně* (1993), *Jedno jaro v Paříži* (1996), *Strakonický dudák* (1998), *Ženský boj* (1999), *Lucerna* (2004) či *Těžká Barbora* (2005). V současnosti byly oceněny její kostýmní návrhy pro *Odcházení* (2017), *Prodanou nevěstu* (2018) či *Královnu Dagmar* (2022). Řadu ocenění z přehlídek si odvezla i za své herecké výkony, např. za roli Kněžny v *Lucerně* (2004).

Irena je mimořádnou osobností úpíckého divadla, a to nejen jako herečka či výtvarnice - spolu s manželem Zdeňkem, Cindou, je výrazným stmelujícím prvkem jeho spolkové organismu.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODBESKYDÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
SKUPINA AMATÉRSKÝCH LOUTKÁŘŮ
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VOLNÉ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDELUJÍ

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Ireně a Zdeňkovi Vylíčilovým

*za dlouhodobý všestranný přínos
ochotnickému divadlu*

V Praze 1. 5. 2023

...